

„Cu adevărat văduvă”

Versete călăuzitoare: 1 Timotei 5.3-16

1 Timotei 5.3,5,16: Onorează pe văduvele care sunt *cu adevărat văduve*. ... Iar cea care este *cu adevărat văduvă* și rămasă singură și-a pus speranța în Dumnezeu și stăruie noapte și zi în cereri și rugăciuni. ... Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are văduve, să le ajute și să nu fie împovărată adunarea, pentru ca ea să le ajute pe cele *cu adevărat văduve*.

Trei însușiri

Văduva este adesea văzută în Sfânta Scriptură ca subiect al gândurilor lui Dumnezeu. Dar abia epistola către Timotei prezintă mai detaliat diferitele categorii de văduve și definește pe cele care sunt „cu adevărat văduve” conform gândurilor lui Dumnezeu. Apostolul îl îndeamnă pe Timotei și, prin el, pe noi, să le „onorăm” tocmai pe aceste văduve (1 Timotei 5.3), arătând astfel locul pe care acestea ar trebui să-l ocupe întotdeauna printre credincioși.

Pavel numește trei însușiri ale unei văduve, care este „cu adevărat văduvă”:

- ea este „singură”,
- ea „și-a pus speranța în Dumnezeu”, și
- ea „stăruie noapte și zi în cereri și rugăciuni” (1 Timotei 5.5).

O văduvă, care este „cu adevărat văduvă”, va prezenta, prin urmare, aceste însușiri înaintea lui Dumnezeu. În mod remarcabil, în Evanghelia după Luca găsim trei văduve, la care se întâlnesc aceste descrieri:

- Văduva din Nain, al cărei fiu, „singurul fiu al mamei lui”, era dus la înmormântare când Domnul nostru, „Domnul¹ vieții” (Faptele apostolilor 3.15), a întâlnit-o (Luca 7.12), era cu adevărat „singură”.
- Văduva săracă, cea care a pus cei doi bănuți ai săi în vistierie era cu siguranță o văduvă care „a nădăjduit în Dumnezeu”, pentru că „din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea ca să trăiască” (Luca 21.2-4).
- Și la profetesa Ana, „o văduvă de optzeci și patru de ani, care nu se depărta de la templu”, găsim ultima însușire, căci se spune despre ea că „slujea noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni” (Luca 2.37).

Este posibil ca fiecare dintre aceste văduve să fi fost „cu adevărat văduvă” - Ana cu siguranță a fost - dar, după cum le prezintă evanghelistul, toate cele trei prezintă însușirile unei văduve „care este cu adevărat văduvă”.

Rămasă singură

Din punct de vedere spiritual, nu există nimic mai frumos decât o văduvă care este „singură” (1 Timotei 5.5), deși inima se dă înapoi în mod natural de la această stare. Dar să ne gândim și la acest aspect: singurătatea și neconsoloarea ei, prin care ea este caracterizată, privesc doar cele pământești; într-adevăr, s-ar putea adăuga în mod justificat că însăși situația ei - faptul că nu mai are nimic pe care să se sprijine - este chiar mijlocul prin care „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3) o binecuvântează în mod deosebit.

¹ Nota editorului: Vezi nota de subsol din CSV Elberfelder la Faptele apostolilor 3.15 – Anführer = conducător, comandant.

Tocmai aici se poate face o aplicație pentru Biserică (Adunare). Dacă Biserica este conștientă că este, ca să spunem așa, o „văduvă”² în raport cu pământul și că, prin urmare, se află într-o situație de neconsolare - pentru că nu are nici măcar o singură sursă vizibilă de ajutor - atunci ea se poate bucura pe deplin de afecțiunea nemărginită și inepuizabilă a Domnului ei. Și nu numai atât: prin aceasta ea învață că este complet dependentă de El, iar aceasta dă naștere, la rândul său, la neîncetata ei „implorare și rugăciune zi și noapte”. Văduva, care este „cu adevărat văduvă”, este o imagine desăvârșită (ideală) a Bisericii pe pământ.³

Înșușirile văduvei se regăsesc și la Domnul nostru Înșuși:

- El era singur, „nu avea unde să-Și pună capul” (Matei 8.20) și nimeni de pe pământ nu avea părtășie cu El.
- El a nădăjduit în Dumnezeu.
- El era mereu în rugăciune (Luca 5.12,16).

Fiecare credincios ar trebui să se distingă în același mod și se va distinge, în funcție de măsura în care se aseamănă cu Domnul său.

Trăind în desfătare

După ce apostolul a descris o văduvă, care este „cu adevărat văduvă”, el subliniază contrastul: o văduvă „care trăiește în desfătare {goană după plăceri}” este „moartă, deși vie” (1 Timotei 5.6). Ea neagă faptul că este văduvă, și își ia singurătatea ca pe o ocazie de a-și satisface înclinațiile și poftele lumești, în loc să asculte glasul Celui care îi vorbește prin nevoia ei, așa cum El i-a spus odată lui Israel: „O voi ademeni și o voi duce în pustiu și voi vorbi inimii ei” (Osea 2.14). Dacă ea trăiește în acest fel, ea este „moartă, deși vie”, moartă pentru Dumnezeu în mijlocul bucuriilor ei.

Analogia unei astfel de văduve o găsim în Apocalipsa 18.7,8; se spune despre ea că va pieri cu siguranță: „Pe cât s-a gloriificat și a trăit în lux, pe atât dați-i chin și întristare! Pentru că zice în inima ei: «Șed ca împărăteasă și nu sunt văduvă și *nu voi vedea* nicidecum întristare», de aceea, într-o *singură zi* vor veni plăgile ei, moarte și întristare și foamete și va fi arsă în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care o judecă, este puternic.” Aceasta este căderea Babilonului, care pretindea că este mireasa lui Hristos, dar care nu era altceva decât o prostituată apostată „îmbrăcată cu purpură și stacojiu, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle, având în mâna ei un pahar de aur, plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei” (Apocalipsa 17.4).

Responsabilitatea Adunării (Bisericii)

Apostolul dă, de asemenea, instrucțiuni cu privire la modul în care trebuie să se comporte Adunarea față de văduve. În mod remarcabil, prima dificultate în Biserică a apărut în legătură cu văduvele (compară cu Faptele apostolilor 6.1). Așadar, încă de la începutul Bisericii existau multe văduve în adunări; iar din instrucțiunile către Timotei reiese clar că vor exista întotdeauna multe văduve printre credincioși. Acesta este un gând binecuvântat; el dezvăluie frumusețea căilor lui Dumnezeu, așa cum spunea cineva odată: „Dumnezeu întunecă adesea splendoarea acestei lumi, pentru a atrage atenția asupra gloriei de dincolo”. Așadar, atunci când Dumnezeu

² Nota redacției: Practic, Biserica nu este o văduvă, dar ea nu este cu Mirele/Soțul ei, iar circumstanțele ei pământești sunt dificile și comparabile cu văduvia.

³ Nota editorului: Vezi nota 2.

face ca o femeie să devină văduvă, o face pentru a o înțărca față de pământ și a o câștiga pentru El.

Dar ideea aici este că văduva în situația ei ar putea fi o povară pentru Adunare. De aceea, apostolul avertizează că „o văduvă, ca să fie înscrisă pe listă, să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani” (1 Timotei 5.9). Numai aceste văduve ar trebui să aibă dreptul de a fi sprijinite în mod regulat de către Adunare. Alte văduve puteau, desigur, să fie întreținute în mod familial de către credincioși sau ocazional de către adunare, dar numai acele văduve, care aveau în mod incontestabil dreptul de a beneficia de fondurile Adunării, trebuiau să fie înscrise pe listă. Biserica ar fi fost scutită de multă confuzie, dacă înțelepciunea lui Dumnezeu, așa cum este exprimată aici, ar fi fost luată în considerare în acest context.

Să observăm, de asemenea, că vârsta în sine nu era o condiție necesară pentru ca o văduvă să fie „înscrisă pe listă”. În afară de aceasta, ea nu avea voie să fie căsătorită de două ori, și trebuia „să fi fost soție a *unui singur* bărbat” (1 Timotei 5.9); și trebuia să fie bine văzută - atât în ceea ce privește îndatoririle sale familiare, cât și în ceea ce privește slujirea pentru Domnul (1 Timotei 5.10). Într-o vreme ca cea de astăzi, când suntem constant și din ce în ce mai activi în slujirea creștină, „faptele ei bune” - fapte care sunt conform cu gândurile lui Dumnezeu - ar putea fi un exemplu pentru mulți.

Văduvele mai tinere

Văduvele mai tinere ar trebui să fie „respinse”, adică nu ar trebui să fie „înscrise pe listă”. Motivul pentru aceasta este următorul: „Atunci când se ridică împotriva lui Hristos, pentru poftetele lor, vor să se mărite din nou și se fac vinovate, pentru că și-au călcat credința dintâi” (1 Timotei 5.11,12). „Credința dintâi” înseamnă probabil că, în timpul perioadei de doliu, când Domnul le-a atras la Sine prin durerea lor, ele s-au dăruit complet Lui și slujirii Sale. Dar, pentru că și-au pierdut inima pentru Hristos, ele „vor să se căsătorească”, pentru că în starea lor sufletească nu se văd capabile să se sprijine pe Hristos pentru tot sprijinul de care au nevoie; și astfel tânjesc după afecțiunea umană și să fie ajutate și susținute de oameni.

O inimă nemulțumită este sursa multor păcate, așa cum arată următorul verset: „Și totodată se învață și leneșe, umblând prin case; și nu numai leneșe, ci și vorbărețe și amestecându-se în toate, vorbind ce nu trebuie” (1 Timotei 5.13) - o sursă de nefericire și suferință în Adunarea lui Dumnezeu, în orice timp și în orice loc. Antidotul este: „Vreau deci ca cele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii, să vadă de casă, să nu dea adversarului nici un prilej de defăimare” (1 Timotei 5.14). Dacă vor să se supună Domnului și să fie protejate de capcana lui satan, atunci sfera lor de slujire este căminul. În afară de aceasta, credincioșii sunt responsabili pentru văduvele din familiile lor, astfel încât Adunarea să poată „ajuta pe cele care sunt cu adevărat văduve” (1 Timotei 5.4,8,16).

„Cu adevărat văduve”

Putem învăța câteva lecții utile prin studiul acestor pasaje din Scriptură:

- În primul rând, așa cum am menționat mai devreme, învățăm că Dumnezeu are o inimă deosebită pentru cele care sunt „cu adevărat văduve”. Găsim dovezi în acest sens atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.
- În al doilea rând, rezultă că ar trebui să ne îngrijim și să slujim întotdeauna cu dragoste văduvelor, dacă vrem să fim în părtășie cu Dumnezeu.
- În cele din urmă, putem vedea din aceste instrucțiuni date lui Timotei, ce serviciu important îndeplinește o văduvă înaintea lui Dumnezeu. Ana este un exemplu în acest

sens printre mica rămășiță care căuta mântuirea în Ierusalim. Ea îl aștepta pe Mesia și fusese pusă în legătură cu Duhul lui Dumnezeu prin „postul și rugăciunea” ei constantă. De aceea, ea a fost condusă de El în Templu, atunci când Copilul Isus a fost prezentat Domnului (Luca 2.22,36-38). Inima ei era plină de bucurie și buzele ei pline de laudă; și, ca mesageră a veștii bune despre Hristos, ea a mers la cei care așteptau și tânjeau împreună cu ea acest moment binecuvântat.

Așadar, unde sunt astăzi cele care sunt „cu adevărat văduve”?

Din punct de vedere moral, ne aflăm în aceeași situație ca și mica turmă din Ierusalim. Ca și ei, și noi Îl așteptăm pe Domnul nostru. Între timp, Dumnezeu îi cheamă pe cei care sunt „cu adevărat văduve” să „slujească cu posturi și cu rugăciuni” (Luca 2.37), pentru ca ei să poată susține întreaga Biserică prin mijlocirea lor și să fie în acest fel mijlocul prin care speranța revenirii Domnului este reaprinsă în multe inimi. Mulți slujesc în „osteneala dragostei” (1 Tesaloniceni 1.3), dar și mai necesară este slujirea celor care, asemenea lui Epafra, știu „să se lupte întotdeauna în rugăciuni” pentru credincioși (Coloseni 4.12). „Văduvele” sunt chemate și făcute destoinice de Dumnezeu tocmai pentru această slujbă. În aceste vremuri întunecate și rele, fie ca Biserica să culeagă din ce în ce mai mult roadele slujbei sale binecuvântate!

Titlu original: „Widows indeed”

în *The Christian's Friend and Instructor*, vol. 9, 1882, pag. 123-126

Sursa: www.stempublishing.com